

20

Virgin

20

Virgin
D

Boðleit Viljans

Ulfssævi	kom 4. maí	for 5. maí
Sólheimagæði	— 5.	— 6.
Sólheimas	— 6.	— 8.
Midsilji	— 8.	— 9.
Hella	— 9.	<u>73.</u>
Vindvellir	— 13.	— 14.
Víkurokoff	— 14.	— 15.
Mikklibær	— 15.	— 17.
Þróttfósti	— 17.	— 18.
Vaylar	—	—
Þorleifshöfði	— 20.	— 21.
Mjúkúis	— 21.	— 22.
Þóskuldsh.	—	—
Stóm-Þráar	— 26.	— 27.
Þrekku-koff	—	—
Hilli-dalur	— 28.	—

Blasit má ekki vera lengur en einn dag á ba, og verða allir að skrifa mannaðar þegar það kemur og fer.

Viljans

Lífsgæmi L. f. br.

Ailafjör: Jón Eiríksson.
 Þverfjör: { Sr. Lárus Arnósson.
 { Agnar Baldvínsson.

— 30. apríl 1921 —

11. ár. *[Signature]* 5.6 blst.

Ífri:

Blæinn (kvæði) - - -	bls. 1-3.
Um íróllni - - -	3-14.
Uor (kvæði) - - -	14-15.
Flakkingurinn (saga) - - -	15-24.
Til lönnar (kv.) - - -	24.
Ekki svartsginn - - -	25-30.
Kenji á að taka! (kvæði) - - -	31-38.
Stygur og hönd - - -	33-42.
Samnæli (Alokur) - - -	43-49.
Vísuþátur - - -	49.
Göt máltit (saga) - - -	50-55.
Smávegis - - -	55-56.
Stygur semd - - -	57.
Qáttur - - -	58.

[Handwritten flourish]

Blæinn.

Í gullvangjum svifur þú summan um gáin
frá sólhjúsum veldisblól.
Tóm er þú fjarlægur ammesjum þeim,
sem íkledast gaddfæðnum kjól.

Horndu min yfirlit blæssat blar,
þú bend með þér lifgandi vor.
Þú andar svo djárfur að hugurinn hlær,
in hellingum skapanda þor.

Hlúðin min fríða er falin und smá,
í fjöllumum stýnur hún þungt.
Lúin þín af hjarta sinn blúðrómur ble,
þú bíð þarfrast fúllómur ungt.

Og Fjallkoman melir: "Íg am þinum óm
þú ylar mitt sveltkalet skaut,

" og vekur af svefni hin vísnuð blóm,
" en vekurinn hrekurdu á brauti.

" Þey minnist, að hjartat að hálfu er smítt,
" og hreyrim barnanna fjær,
" er eldraunin hárna af alvörn fyrst,
" þú íslenskan fóstbylur hlær.

" Komdu ein glíki blessaði blær
" í beina líku hei inn,
" svephreim í vöggunni sofandi hlær
" saklaus dreygurinn minn.

" Þóglýga vekur hans viðkvæmu sál
" og vörðlað hreði hann af yl,
" og harpu þú ein þú ástblítt mál
" sem andi hans þekki ekki til.

" Þótt ljósbrótt hvefi, en falli um mig fjúk
" þú finn ég hann veidir mig jafn,

" og ein þú ég móðir hans eitthvát er fjúk
" hann eini við brjósti mitt samt."

Ja, glatt er á vor þú gýgan þú þú,
hinn gleður hvern öðlum son,
í meuru þinni þú gýfuga gær
og glattist mörg hálfbróttin vor.

Þú þú að fóstil mér falli um þinn
og felist minn eskulett spótt,
allaf minn velkominn ömum þinn
mitt ástker, blessaða vor.

- S. -

Um íróttir.

Þú söguöldinni var hreyft og
fullkomnum í allskona íróttum
þú margi kepust eftir, með
þú þú mikil undir þú komit,
með þú þú velferð, og ögggi

eiðna og lífs. Það summa oss
Íslendinga sögur, að þeir höfðu
reið off vel að vera frakinn í þótt-
matur, ekki síst hrauslu og
vínfimmur, sem margir fornslend-
ingar voru, þeir off þurftu þeir
að veita líf og eignir.

Margir fornslendingar voru af-
bundamenn; í þóttum o. fl. þeir
voru ekki áttins að þeir voru vín-
fimmur og hrauslu, þeir voru marg-
um í þóttum þeir, sem öllum er
vel kunnugt, sem hafa lesit
Íslendinga sögur.

Marga menn mátti nefna sem skó-
utá farnir fjöldamenn s. s. Gunnar
á Hlíðarenda, Gunnar Hlíðarson,
Steinþór á Reyri, Helga Dröplaugarson,
og Ólaf Hleiri. Þey veit að þeir sem
eru sögur kunnugir, muna að
þessir voru allir afbundamenn

Þessu voru Gunnar á Hlíðarenda
menn rétt glemast, þeir ólíklegt
þykki mér þetta, að þeim verði feld
í sögum.

Steinþór á Reyri, sýndi þetta, að
hann var afbundamatur, þegar
hann bardist við þá Þorbjörnsdóttur
á Skerium. Lomleitis mátti nefna
dennir um þá Helga, og Gunnar
Hlíðarson og margi fl. fornslendinga.

Þetta voru margir menn þeir sumir
fornmenn góðu frakinn, þeir voru
gefur lísbina, og sterkur vilji og
vakkandi áhugi, þessu mátti þessu
ingur en högt er að gera gæm þessu.

Þeir létu heldur ekki sitja
eftir leggja, að afli þeir fróða
og frama, sem þeir gædu og
mestu, með karlmensku og
jónsum í þóttum, ekki síst
utan lands.

þeir til forna höllu mikill frammi
 að fara ulur, og ekki hótt síst,
 að vingast vit höfðingj. Og
 oflast voru þeir mest meður,
 sem voru bestum íþróttum búnað.
 Auðvitað kostaði þeir mikla
 áslundum og ofingum, að standa
 vel góðum íþróttamannum, sem
 fommum hugsaði ekki um þau,
 þó ofingamaður hefðu linað þá
 þó meir sé. Þeir ofta sig of,
 slundum daglega.

Snabbleiki voru lítið til forna,
 og hefur þau þótt góð skemmtun,
 þeir oflast sölu þeir margar.
 Þeir hafa verið leikni af mikilli
 kappi, end vand oft ílt sé
 er þeir.

Þeir voru glímur lítið,
 og voru margar góðir glímumenn.

Margir lúerji voru ógálar sund-
 menn, meira Cat seyji albusta-
 sundmenn. Stokkmenn voru ógá-
 lar og kastmenn. Fleiri íþrótt-
 manni nefna, en ég hef þetta
 þessum manni.

Þegar maður lítur eftir sögum
 frá þeir Island byggist, og fram
 að þessum ofstandandi tíma,
 þá sé maður aði miklum manni,
 betri á karlmenntu og íþróttum.
 Þegar Island var kristnað, þá
 lýðust að mestu léfti. miter sig-
 ferli, og þar með vígfinni, sem
 ég lasa auðvitað lítið, þó
 vígferlin lýðust miter.

Þeir voru lítið hefur minnt
 ahugum fyrir íþróttum, þó
 þeir segja meir sé, þó eftir
 söguöldina, er lítið þalast um
 góða íþróttmenn.

Þona leit þeim áfram —
áfram með fríð og hagsæld,
eitt eflis söguöldum.

Um nokkurn tíma var fríðar
og spekt í landinu, þeir kristu
húin boðast fríð en áskilum
hvatti til hennar, og á sögu-
öldum var hún forfedrum vorum,
at þeirna byggja — stóð og stýrku.
Há þessánda öld misti Íslensku
þjóðin sjálfkomast sitt. Þá fer
þæt fyrir alvör (at draza skýj
þeir sólangeistru sögu vorar.

Þá fer hinn forni kraftur at þenna,
og þá dafnar áherslun fyrir
íþróttunum.

Þó verður ástandit í landinu um
hönnuþyga síðar, á 14. og 15. öld,
og það fram á 18. öld. Þenda
er þá líbit gelit um íþróttunum,
sjálfsoyð verit sárfær.

Þæt fer þæt at birtu fyrir
alvör í kringum mann, síðast
á 19. öldum hórt íþróttis snestu.
Þá fara aftur at koma menn
til sögunnar, sem eru sönnuþyga
götis íþróttumenn. Þessum er
heldur vit það, at þæt var
at kenna leikfimi í þessum
skólum. Gliman var sú tíma
íþrótt sem átti at heita at
þei aldrei út, enda voru nokkru
götis glímumenn á 18. og 19. öld.

Þessum vaknar þæt þjá föld-
anum fyrir gagnstæmi íþróttunum
í bygn 20. aldrum (yfistund-
and aldru.)

Þess fara at sjá, at íþróttunum
höftu belandi áhrif á heilsu,
ekki síst á þessum líkam-
um. Þenda farandi er, frá
þei um aldrumót hafa verit

göðis íþóllamenn virðreyar þess
landis. Margi göðis glímumenn
hafa komit fram á íþóllsamt-
inu situstu áv. þat jafnvel
afbundamenn, þat í þinni fögum
íslensku glímur, og mörgum fl.
íþóllum. Til em og tímur ágælu
kraftamenn. Þat íþóllsmar og
þetta mikla afb, sem miðtar-
menn hafa sigt á fjölmennum
samkomum, og þu maklegt hef
fyrir, eiga þeir (at miklu leyfi
þinni ágælu efingur at þakka.
Þeir em farnir at sjna þat í
verkum, at þeir felu í fölsþor
forleðanna.

Þeg held mér se óhatt at álta,
at þeir íþóllamenn sem bestir em
mí á tíma, gefi föm íþóllsmám-
unum lítið eftir, eða jafnvel
ekki neitt.

Þvífimm kemur andvitat ekki
hú græna, þegar um samant-
bund er at ræða. Af öllum
þeim íþóllum sem mí eru
ískafar, set ég hina gömlu og
göðu íslensku glímur efsta á
hvar. Ekki þykir mér neitt
jafn skembilegt á íþóllsmótum,
og horfu á þalleysa glímur.
Þeg segi á íþóllsmótum, þu
þar gefst manni helst þaki-
feri at sjá glímur.

Nú sjást menn varlu fara í
glímur heima, eða á manna ~~á~~
~~um~~ fundum, eintu og fyrir völdum
árum, þu kom nær þu umginn
þu dagur fyrir at ekki væri farið
í bröndólse tins og sngt var,
þar sem von á heimilum þess
eða fl. ungris menn. Og þar sem
þíll bjlt var, þu von fjólsundinnar

ortadar til at koma suman og
ofu sig s.s. i glima, og i skidum
og skaudum (aductinum) og
fl. iprothum.

Nú er öll afing iprothum, alveg
at dekkur in sögunni, i sumum
svetum landsins. Þen áftur i
öðrum svetum fjölga iprothum.
Þenna bestu og flestu iprothum
menn eru i bejunum (kaupst)
þat er (at nokkum leyti) villegt,
þan eru helstu skólamis, og helstu
leitbeiningar i iprothum.

Samt get sig ekki bekkur seidur
iprothumum gabi farit fram,
alveg eins i sveidunum. Þat
er ansi leitnlegt at at egn
aldrei ungu mennum i Akra-
hæppi fara i glima. Þey get
hugsat mér, at þeir þykist ekki
kunna þat, þat getur sals verið

en þeir getu eft sig, þei eng
inn festest glimumanur.

Þeða ef þil vill þykjast þei ekki
hafu tíma til þess. En hvaða mög-
búur þem koma (at koma, þei
veit sig fyrir vist at þeir
hefðu bestu gagn og gaman
af at ofu sig i glima o.fl.
iprothum.

Þey, þekku fer mér at verda langt
mál, ekki bekkur sngts en þat er,
samt verið sig at bekkur vit
nokkum orðum til eskumann-
anna.

Öskumenn Akrahæppi. Þakid
mér höndum samant, og felid
i fölspar forsetia ykkar, með
þei at fullkoma líkamskraftana,
sem þid gerid best mest og
best, með öðrum iprothum.
Þundu þat eskulitun, at:

„Heilbriggt séð í hraustum líkama; á önt vera uppeldisonttök þitt í framfæðinni. Þef þú breytir eftir þessu uppeldisonttöku, þú fyrst fimmunda hvar þú getur orðið — og hvata gægn þú getur ummið þjóð þinni, og ekkarlandinu þinu, Íslandi.
I.

Vor

Vorbláinn þýður um veltinu þýður vaknar mi lífið vit geislauma of, híf óismán frakkinn ír foldi sig blykna til forðursins seyrir: lífa í vil!

Þatý suda tekir í dalanna hlífum og daggperlum þeyt á vörpösin my, elfumar falla í shaumkösnum hlífum. Starfandi at markinn — hafdjúpíð í.

Englans lífsglöðu leika og syngja, ljót sem að bergmálu glesimann, áhyggjur lífsins þeim ekki þyngja, og þú síður hraðslan við lílífkennin.

Já, vorit er komit at verma og hælga vetrans þungbom tíma á braut, krelina glata og vorinnar veltja, voris um famlida skinnandi braut.

Verum þú gláðir sem fuglinn tínn flýgg er þjógláður leikur um heitloftin blá, og kvíðalaust sýnum á komandi vegi, at keppu at markinn og þýðingunni.

Þróður

Þekkingunum.

(söng) (Nítudag)

Níðri í stofu sátu þeir, vísindi madurinn og fanginn, sínn í hvorn

hormi með borðit á milli sín.
 Tangum sat á lúlu og sluddi
 olubogum á hni sín, og gaut vit
 og við flóttalegum augum til
 vísindamannsins, sem sat á mót.
 honum. Það leyndi sér ekki að það
 var einhver ókyrr yfir maun þess-
 um. Hann hafði komist á snodir
 um að einhver alburður hafði
 átt sér starf úti, eftir þeim mikla
 umgangi sem var að heyrast.

Litlu síðar heyrði hann líka, að
 kallað var fram í dyrunum með
 kvenmannsrödd og spurð, hvort
 allir væru nú farnir að elta ~~stóran~~
 slukkans kvinn geymslur.

Þen ekki virstist vísindamanninum
 taka eftir þessu, end var hann
 sokkinn ofan í djúpar og flókna
 huganir. Hann hafði þappist þá
 fyrir framan sig á borðum og

markaði vit og vit á þau punkta
 og þanka-slík:

Undarlegt var að hann skildi mi
 síðju þessa, og leggja sig niður
 vit þau að þema þórnun.
 Hann hefti þó, eins og móti hans
 oft hafði sagt, vel getað læst
 til prests; en það hefur vist ekki
 átt fyrir honum að leggja.

Já, þau var þreytland, að síðju
 dag eftir dag yfir þvi, að broða
 vörum í þessu krakka lossu, og
 sjá líkim árangur, - að miðla
 daglega af viti sínu og taka svo
 inn afur heimokul, það þarf þó
 mæktur upplag af viti til að stand-
 ast þau. Þara að hann smitaðist
 mi ekki af þessum krakkaöngum,
 og myndi þeim jafnheimtan með
 þemanum. Svó fór hann að
 bjóla heilann um þau, hvort

ekki veru mynduð að notu vélar
 til að kenna með þessum krökku
 um, aðal „Kunstur“ vit þat var
 sú, að finna upp þessháttar vél.
 Þat er svo sem mög erfidi að
 hugsa, ef hugsat er reglulega
 „lagiskt“, og einhvern ef maður
 ekkar að fara af sér stórar
 hugsanir, sem heiminum hafa
 verið líff kunnar áður. Þat er
 ekki nema heiminu „geni“, sem
 þat gefu. Þeir eru verður þó að taka
 þat hlutverk að sér, að hugsa fyrir
 fjöldnum, ein þú hann er svo ósjálf-
 þyrgra, að gefu ekki hugsat fyrir
 sig sjálfur.

Nú fann hann að einhverjar
 stórar hugsanir voru að byrjast
 um í heilu hans, þó átti ástund
 eftir að ferast. Þara að þetta
 gæði mi ekki afsamkíll áreynsla

á heilann. Hann studdi einhver
 unum mitta á bordinu og greip
 svo báttum höndnum utanum
 höfuðit, eins og til að draga úr
 úþenslunni, sem hann var hadd
 um um að verða kynni heldur
 mikil vit þessur festinga hríðar.

Þat var mi að lama?
 Var ekki brúð að ljúfa upp stofunni?
 Hann leit upp og sú að dymmar
 stótu opnar upp á gátt og fang-
 um var horfnum.

Hann stóð upp sem fljólast, gekk
 út, og sá þá að fangum var að
 skjólast veslu með smíðjuveggnum
 á hláðum.

Hann kallaði á fangum og bauð
 hann að bíta sín, en þat hafði
 þau áhrif á fangum, að hann
 tók snögt viðbragð, og tiljöp mi
 af sláð, sem felur loydu.

Þessi vísindamaður var ekki vel
ofur í þri at hlaupta, samt
leggur hann af stað, og þenur
úf sína ~~to~~ löngu limi, sem
mest þann mátti.

Þen hann var at repplari mjög
ófólvis og máttblindur, og at
þri varð honum í þella sinn.

Hann komst veslu fyrir kálgað
inn, í þýfastu þellinu á öllu
lunum, og slepptist þar á höfdu
it ofan á milli þúfna.

Höfundit sókk ofan í mjúkan
mosa, og honum fannst vind og
hann stóð á höfdu í dinnsey.

Samt var hann eittvart reglaur
í höfðinu, þegar hann stóð upp.

Hann var hræddur um at bylban
hefði orsakað heilabristing.

Óg honum fannst eittvart sama
líl í höfðinu á sér, og úf um

armat eyrat, en hann var ekki
vel viss í þri, hvort þat var
heldur vindur eða víf, eða
eittvart af helanum.

Þen nokkunt var þat, at þegar
hann gekk heim, og hafði alveg
slegit þri frá sér at eða þennan
fanga lengra, þá fannst honum
hann miklu heimskari en áður,
en hann fór af stað, — fannst
hann vera gáfrheimskur og hann
var, áður en gáfan kom yfi hann.

Þenna um kvöldit komu leitar
menningar heim úr kvíguleitum,
þreyllis og móðis, en kvígulaus
i — hún hafði hlaupt þri alla
af sér.

Fanginn og kvígan höfðu fandi
í sömu áttina, fram eftir nótt-
ummi, en þess þau vissu hvort
af öðru. Þen svo hafði kuse

lapað állinn, þú hín fannst
 heimum dögum síðar vestur undir
felli sannan vort hlyppast,
 handmjólt. Það mun vera 8 klt.
 fent frá hreppstjórnseðlinum fyr-
 nefnda.

En öllu lengra var þú fanginn
 kominn morguninn eftir. Og
 hann var ekki állavillur en
 skelkarnur var hann, þú sítth-
 ina von fjórir leitarmanum send
 in af stöð, þinn í hveigi áttina,
 að leita fangans, og skal hér
 aðeins gefit eins þeirra.

Morguninn eftir, þegar þessi
 leitarmaður hafði gefit upp
 leitina, og var snúinn heim,
 sér hann mann sinn á hlaupum.

Reyndar var þetta smali af
 nesti þe þar frá, en leitarman-
 inum þótti hann svo líkur

fanganum, sem hann var að leita
 af. Kallar hann þú til hans
 og reynt vera sendu eftir hon-
 um til að taka hann fastan.
 Við þessu varð smalinn hræddur
 og hleypur heim á leit, en
 leitarmaður hleypur hesti sínum
 á eftir, og dró þú leit samman
 með ~~hannum~~ þeim.

Heim undir bennum var blautth
 mýrarsund, þar hleypur leitar-
 maður hesti sínum á kaf í fen-
 gann með hestinn síja kynnan
 nitri í feninu, en elti ein
 smalam á feti, sem hann
 hélt að væri fanginn.

Hann sá fólk á gangi heima
 á bennum og kallar ni:

„Takið hann! Takið hann!“
 þú kallar smalinn: „Hjálp,
 Hjálp!“ Komid þit, komid þit!“

á einn sta annan hálft. Mundu þú hver hegginn máður þregh sem kvæmt málshattinum, Þústu átt vit him illu líti góð skulu ekki; og slá varnaglu vit hinum hegganlegu íhöppum og hálmumum, með heppilegum varuvarnum.

Og svo þegar fyrirtekkið þeim hinu glesibygla árangur, annarhvat einstaklingnum sta fjöldanum til skihagnadar og þeginda, mundu þú molku með silu, gelat kallat ölu og framsgna framkvæmdarmannum svartsgnan þú hann fylgdi bodandi et meiningu fyrirfróds málshattis, vit sköf sin og fyrirsklanis. Það sel er fráleitt.

Samkvæmt álit og ummalum í "Hugleiðingum" sínum í I. töl. Viljans þ.a. mundu þú B.J. (geinas hóf.) kalla slíkum manni svartsgnan,

þú í þessari gein sinni heldu hann þú fram, at þú sem þregh samkvæmt fyrirfróds málshatti: seú svartsgnismanum.

Þeg þú mitt legti hegg meí meiningu málshattarins þammy. Verbu átt vitþium at meta (taka á móti) him illu; o.s. fr. Meiningu hann átt er vera ámining eða vitvörum (= verbu varþium.) Og eftir þeim skilningi sem er legg í meiningu málshattarins, þá get er ekki verið samdóma B.J. í þú at kalla þá manni allu svartsgna, sem "þregh eftir bodandi þessu málshattar" eins og B.J. kemst at ord.

Þvot annar en meining málshattarins (verbu átt vitþium at meta him illu o.s. fr.) vakir fyrir bóndanum á haustin, þegar hann elhu.

vel á hoy sin, til þess að vera
 viðbúinn að mæta höndum vebri.
 Hvat annað vakir fyrir skipstjórn-
 anum og sjómörnum yfirlit,
 þegar þeir eru að búa sig út sem
 byggilegast á jmsan hátt til sjó-
 ferðarinnar, áður en þeir leggja í höfn,
 svo þeir séu viðbúinn að mæta hriðan-
 góðum, stórsjónum og langri útivist.
 Hvat annað vakir fyrir ferdar-
 mannum, þegar hann er að búa
 sig vel út (áð heiman). Og hvat
 er það annað en meiningu fyrnefnd
 málsháttur sem hefur vakur fyrir
 þenninga stöðnum og jmsum félags-
 skap, þegar myndast hafu verið
 varasjóti heimtaðar ábyrgðir og
 selki varanum, eð fyrir einokk-
 lingsnum, þegar hann fer fram á
 byggingu á jmsan hátt í vit-
 skilhlífum, eða þegar hann vabýggur

lús sin, skip. o. p. u. l., og þannig
 melli þess helju.
 Þat mun þú vera mikill fjöldi
 manna, sem einmitt þreytir út
 jmsu leyfi samkvæmt meiningu
 fyrir málsháttum. Og þat er það
 dómur að kalla þú alla svartstjór-
 vins og h. j. gins, og vins og ey
 áður lok fram gef ey ekki
 fallist á þú skotum hans, þú
 ey þel hann ranga og ósamgjarna.
 Þey þel þat ranga og ósamgjarna
 skotum, að kalla böndum svartstjór-
 an þú hann búist vit höndum
 vebri, og byggji sig gegn lönum,
 skipstjórnar svartstjórman af þú hann
 vill vera varbúinn gegn halbum
 á sjóferðum sínum, eða lönum
 þann svartstjórman, sem á einlunum
 hátt byggji sig gegn halbum
 þeim, óhöppum og óþegindum.

sem hann bjóst við að fram við
hann komi, stað kunnir að komna.

Og þat liggur nærri að alla ~~mei~~
mei þann sjálfan rearskrifan eða
andlega óheilbrigðan sem þannig
lagadi skotun heldu fram.

Flestan þjóti eiga málshatti.

Þingim veit um þöfund flestan
þeim, stað þvaf þeir ein gamli.
Þeir hafa lifað á vörum þjóta
öld eftir öld, og flest þá einu
land til umars með sömu merk-
ingum.

Þrangir málshatti ein spakmali,
sem hafa sumleiksgildi, og ein
myndar af sumindum regnskunnar.
Þingefndum málshatti til í einu
af slíkum, og bjóst við að hann
haldi gildi sínu eftir sem áður, þrátt
því ummalin og dómum í flýtleitung-
unum hans H. J. — Duer. —

— Spurja á að látta? —

þetta er maður

Þomur er smáfið og þrosandi blit
blómley og yndisley, viðkvæm og þjóf,
höndin er deinsmjúk, og höfundur bjart,
hárit er skínandi, þó er þat jarpt.

Vörkunum þó þandi, viðmótið allt
vermir og yljá meir þá meir er kalt,
áskriku þrosin þau bot. meir þyggj,
blit leiki augnanna minni á dyggj.

Þy veit að í þá þana í fátum þegar vil
og finni við þá tilluqum þremandi yf,
er skreymir til hjartans þem fossandi flöt,
í þinu að í þíra í áskprungi glöt.

Og aldrei í þá til fullnesku þá
er fljóðum þessu í arma í þá me,

og aldrei í fimma mun veyleysi vin.
Ég vilkast, og man þú, að til er þó hin.

Já, hin er mín sköpun sem föllit er flest,
fínd er hún lígi, en traustleg sem best,
og þar viltu margir og mér er þar best,
at manni á hjarta sem nokkurs er best.

Já, ekki á fljótt nokkurs ~~segur~~^{veri} sál
þú fundit í hef, þú ert glögg á hún má,
vit höfum oss sést og hjalad svo hljótt,
í hinni á kvöldin og langt fram á nótt.

Ég veit þú svo glögg, að í ást hennar á
í gann hennar hjarta, þú veitst ei má,
og lállaus og einlag og traust um bönd
sem tengja mín sál minna hennar vitond.

Ég aldrei í sálu til fullnaða fe
en fljótt þessu í arma í ná,
en fljótt þessu í arma í ná,

og aldrei í fimma mun veyleysi vin.
Ég vilkast, og man þú, að til er þó hin.

En - hverja á að taka! - já, þú er mín þú
og þar standar mátt í veit ekki hvað,
og hamingjun góða veit hvernig þú fer,
því hálfgeður galyopi stundum í er.

— Aventrollur —

— Hugur og hönd —

Allis munu vera eitthvað at starfa,
til þess at gefu líf, þú líft
gjálft er í þau og veru starf.
Já starfs gefur ekkert líf átt
sín star. Hvar sem vit lífum
sjáum vit náttúruöflin starfandi
í sínum margbreytlu myndum
Hver einasta lífsvera hefur sitt

ákvæðna starf að iðma af hendi,
allar hafu þeir eitthvert hlutverk,
einhvern tilgang, einhvat að starfi
syr - all þú þinni leystru til
himna, ætlu.

Ég vit líkum mi til okkar
mamma, ætlu verama, þú
sjáum við að þú er til mín
sem hafa sé líkt og misdíl-
leiminn, og gjmsu aðrar smykkja
plöntur sem seilast eftir neringu.
Þú ótrúur er, neytn ekki brand
inn í sveit sinn andlits:

En þessi menn, "fljótu sofandi að
leyparósi", og finna aldrei lífi
í þess réttu mynd.

Einu er til ömmu þyngd
mamma, sem í raun og veru starfi,
er þeir starfa ekki að minn
ákvæðna bakmarki, er stefnulaus
þú sem þeir byggja í dag, séu

þeir ef til vill ritur á morgun.
Þeir berast með spökast lífsins
í allar áttir. Þú vantar festu,
vantar bakmark til að stefna að.
Ég vit mi skygnumst inni man
lífi, verða margir af þessum sit
aunefndu mönnum á vegi okkar,
mönnum sem hafu enga ákvæðna
stefnu, er eyðarlausir, og lífi
ekki fyrir minar hversjónir að
þú er séu verður.

Óþá tali þessir menn mikinn um
frelsi, helju síg mikla frelsu
og framfarumenn, er gætu þess
ekki, að þeir er að misþýma
sinnu eigin frelsi með alhöfnum
sinum. En þat kalla ég mis
þýmingu, á him sama edilega
frelsi mannsins þegar hann deyfir
lífskráttum í sjálfum sé, með
stefnulausu sjálfroft.

Frelsispriáin blundar í byjósti hvers
einasta manns, og samkvæmt eðli-
legu náttúrulegum máli eiga allir
menn heimlegu á fælsi sínu.

Þar sem lífsblöngun og lífsþroki
á að búa, þar verður fælsit að
eiga gítastar. Og hvar eðli lífs-
blöngunin belur að þróast, en
einmitt hjá okkur mömumum.

Við skulum gæta þess vandlega
að við erum eðli lífsverumur,
og að í okkur á að endurspegl-
ast, allt hit háleitast og best,
sem lífit á til.

Við eigum að sækja fram, með
sem mestum hrata á framþróunar-
brautinni, og vera á vardi.

„Hvar sem lítið lautar blóm
langar til að gróa.“

En ef við ein slingum hendinni í
okkar eigin barn, og þrófum sjálf-

okkur með einlægri, þá finnum
við vafalaust, hversu jafnvæ-
legurku hversþinginnar sem við berjumst
fyrir, verða fyrir árexti og mis-
þýmingu frá okkar hálfu.

Það er t.d. sagt um Schiller
þykir fælsiskaldit, að hann
hafi á unga aldri verið sig á
neflóbaksmauti, og þegar hann
átti ekki neflóbak, tók hann
í þess stíð ríkt af gólfinu, til
að veru með lykklauyarnar.

Hann sem þing fælsinn lof og
dýrt, og hveitti fælsispriá í byjóstan-
land sína, var sjálfur þráll í þessu
efni.

Meðan við erum ungið þremum
við af lífsþriá, og löngun eftir
fullkornum. Blótit þreyminn öf
í eðli vörum, og okkur fínst,
við getu bótit lífinn byrgin.

Þýðingarmest. Líkability i lífi
 eskumannsins, er þat líkabil,
 þegar hann finnur til sín sem
 sjálfleðian veru. Þá vaknar hann
 til meðvitundar um þu hófaleika
 sem i honum búa, og þarf að
 taka ákvörðun eftir þu.

Lámgæsti vandinn er þu, að hóf-
 leikarnir fái rétta stefnu, að esku-
 matunum velji sér rétt hlutverk,
 rétt slóð. Andin þu valir er fram-
 lid hans kominn.

Þá sem vill verða dugand maður,
 verður að ákveða afslóð sínu,
 gagnvart hinum jmsu hlidum lífs-
 ins. Hann verður að vita hvert hann
 á að stefna.

Leins og ey þefi þegar minnst á, en
 þeir menn til, sem ekki hafa mark
 að sér, nema stefnu, þeir vilja ekki
 vera neitt ákveðit, þeim finnet

þat haff á fjölsu sínu og þroktu.
 En slíkir menn verða aldrei til
 uppbyggingar i lífinu, þeir þunda
 félagsbyggingunni en safna ekki
 til hennar!

Stefnulaus maður er eins og slýs-
 laust skip, sem berst fyrir straumi
 og vindi. Hann þefur engann átt-
 vitu til að slýja eftir, engu leng
 sjón til að berjast fyrir, og
 hrígur að lokum, án þess að
 hafa fyllibeyr skilið sjálfum sígu.

Þá sem þefur valit sér lífsleður,
 eða eitthvert fast hlutverk, stendur
 á aftur á móti vel að sígu, þrátt
 fyrir alla óvænuleikana sem koma
 að mál honum. Hann veit hvað
 hann vill og stefnir beint að setu
 marki. Því þeim sem sína lífit
 er bjarku brúðarmyndin

þeir bjólast upp á fjallit
 og upp á hæstu lindum.
 Ef við alþingum mi þjóðlífið
 okkar, og þá viðbundi sem þar bera
 fyrir augum, þá dylst það ekki, að
 einmitt stefnuleysi hefur verið, og
 er meginþáttur þess, hve skammt
 við erum komnir á veg, í öllu
 okkar framkvæmdarlífi.

Margar góðar framfarahugsjónir hafa
 vaknað hjá þjóð okkar, og lengst
 fylgi fyrst um sinn, en end-
 lokin hafa oftast orðið þau, að
 óhyggja og stefnuleysi hafa orðið
 þeim að falli.

Fylgismennirnir hafa svikest undan
 merkjum, þá hafa vandað fessu og
 kjark, til að halda lúngsjónum sínum
 um fram til sigurs - það var
 laudamennit.

Þjóðin okkar er fámenn, og
 þarf þá að eiga dugandi menn.
 Landið þá alla summa framfarir
 er: Manndyggðir, þekking og atvika,
 og þá andugi sem hver einstak-
 lings er af þessum kostum, þá
 fækari skilyrði eru til þess, að
 hann geti orðið lifandi gæin
 á mannfélagsstofnunum, og
 orðið land, sinni og þjóð til
 gagns og sona.

Starfið er margt og starfskild
 umar hvíla á okkur öllum, en
 einkum eru það við æskunum-
 innis sem þurfum að vinna þá
 framfærin er okkar.

Þeir hverfu óþlega að baki
 okkar, og áður en okkur varí fara
 lauskjónur æskunnar að hringja
 niður á hvar okkar. Þá er,
 gott að geta minnst þess með

gleði, að hafa ávarðað vel sitt
þun, meðvirkundin um það
að hafa ummið að lífsgæðsin-
um, eður aðalmerkni á hvern
mann.

Trium á landit okkar, og
þau geti sem þat hefur að bjóða
okkur, og reynum af alhug að
vinna að farseld og þrosku
islenksu þjóðarinnar.

Éf vit náum þvi, að öðlast
fullkomit traust á okkur sjálf-
um og hafileikum okkur, þvi
þykt er fyr ekki, si ^{i andat} ^{þóða}
fyrir nýri gullöld - gullöld
menningar og framfara.

- Dulinn -

- Sammali -
(Stólan)

Þat var fyrir nokkrun árum,
að þat stólan sig samman þvi
piltar, að qua visur sem allar by-
ur á ordunum. - Öff ei.

Visur þessar áttu að vera sammali.
Þat voru genda þjóðmargar visur,
og þat misgafnlega vel, sem ekki var
ólíklegt, þar sem þessir piltar höfðu
allir lítið, ed jafnvel ekkert feng-
ist vit bazarumit. Þar sem ég
var einn af þessum piltum, og gæði
að nafnum nokkriar stólan, finst
mér engu spilt þvi mitt hnut kom
i Viljam. Ekki svo að skilji, að minna
visur væri betri en hinna. Nei, þar er
líkleg bazarumit, þvi er gællur óhætt
að brúa.

En ég lét þar samt fara, þvi þetta

mitt leikendabragaromni gelur
ef til vill vakid hlatur i' bili.
Og er þu' bilgarni minnum nati.

Vísunna ein svoða:
Oft er köttur kátur.
Kæli veður hlatur.
Við kletta brotnar bátur.
Barna heyrast grátur.

Oft er kyrt á kvöldin.
Kóngur hefur völdin.
Kundur á er öldin.
Ótal þarfa gjöldin.

Oft er svefnin sáur.
Dyppna veitir fatur.
Kongata skada botur.
Brúðin stíkur grátur.

Oft er sjóinn sáur.
Í sumrin fiskur máttur.

Gamall hundur hallur.
Halur á föllum valdur.

Oft er illur óttinn.
Ód með veikri þóttinn.
Níðadinnur er nóttinn.
Nóttur líkur flóttinn.

Oft er foldin fögur.
Fæðast margar sögur.
Til vel binnar bögur.
Belgja sjáan lögur.

Oft er geitur gangur.
Gunn á feldum vængur.
Bökulestur langur.
Lífins óttur rangur.

Oft er skaumur sterkur.
Skundvís matur merkur.

Talar i kirkju klerkur.
Hummurur leli-orkur.

Öfl er staurur líður.
Skundum hugar líta.
Foss i gljúfum líður.
Fjalla-dalur víður.

Öfl er ófus áin.
Hinsis hrofast náinn.
Ljann slýfir stáin.
Sturkur seynist þáinn.

Öfl er ginn glatur.
Gengur ferðamaður.
Heskur skundum statur.
Stákur marg-blessaður.

Öfl er mader mestur.
Krammaðinnur settur.

Staurur leikur. leður.
Layleyar meygjar-fléttur.

Öfl er kletu-klungur,
Kaldi jökulbungur.
Sveimmim elskar ungur.
Alheimaðinnur þungur.

Öfl er vort um verur.
Vort geris beður.
Fjöldi er fast i leður,
sem fólkid ekki metur.

Öfl er djúpur dalur.
Dyggjum búin halur.
Lumanandi svalur.
Lúfur i lofti Dalur.

Öfl er björg i benum,
þann heims ein sonum.

Þú í blíta blánum,
þú í hága gænum.

Þú er vohur veður,
valla þagilegur.
Máður þalar hegur.
Tungu seiminn dreyur.

Þú er maður melur.
Máður folann elur.
Fallega syndis selur.
Syndin margan kvetur.

Þú er veikur varri.
Vindur einn þy harni.
Skól er skjólu barni.
Skömm að öllu flarni.

Þú er skrátt í skýndi.
Skrafaft meður yndi.

Manna lamast lyndi,
lífs í nærum virndi.

Þú er sútt í sinni,
sonum þó að linnu.
Drúkkid maha - minni
-manna, í húsum inni.

Þú er lánur leitur.
Lúfast sundur reitur.
Margar veider veitur.
Vist er dauðinn bleitur.

- I.

- Visuparkur -

Þú bilst þyniparkur, vit þú botn
þann er komi í sitast. S. bl. Vilgane.

Þú með anda virding vinn,
á vegi fjandi hállum.

----- I.
(ég má stunda uppgefning)
(í lífs vandrúmalum.)

Þjóð málur.

(Söga - lausl. þýdd.)

Þú en Tolland var ulgerlega
implimad í Rússland, var aðsti
valdsmáður þar nefndur - undir kon-
ungur.

Árið 1830 var það Konstantín
Stórfursti bróðir Alexanders Keisara
1., og var hann búsettur í Varsjá.
Hann var mesti handshjóni og gúndur
reygur, en hins vegar var hann
ekki óvæfaldinn í vandanóti, og
gat oft verið fyrindur og gaman-
samur, eins og skrifarandi smá-
saga sýni.

Þú og neri má gæta var-
adallinn á Tolland ekki sem
ánægðastur, með hina stórgu stjón
þessa mæsmæsku þíns, og hún

líntemilega lundrafar hans.
Þú en bólu þú oft misgjaflyg-
um stjóninu, og þú sem í þessu
ráðu, en það var aðeins í fá-
menni sem þú menn vögudu af
spólu fustann, þú þú gat
orðit djúpt gaman, ef þú
komist til ljúna stjónarinnar.

En þú fór þú, að fustinn fékk
af vitan sinni af þessu. Þú
var honum fast þú einu sinni,
að helda fólkitt í Tollandi, ekki
aðeins nefndi hann handshjóni og
hotta, heldur útbreiddi þú þú
þann orðinn, að hann haldi mikinn
af að bóða ímeslegt, sem almen-
ingur hefsti viðbjót á að leggja
sér til munnur þins og h.d. venju-
lez, hólqankesti.

Konstantín ásetti sér ni að
hegna háðfuglum þínum þessa

heimskulegu ásókuu, og gæddi hann það á nokkru línkennibýggjars hátt. Þá eftir að hann hafði heyrts þetta, lét hann stofna til mikillar hindveislu, og bauð þangað öllum kynnast aðlinnum á Þóllandi, en það var einmitt hann, sem best gekk fram á að útbreita ílt umtal um hann. Í veislunni skoli hvorki ein né vísli, og hvar hornleikar flokkur skemtu gæðunum með hinum mjústan og fegurðu sönglögum. Þórfurstonn sýndi sjálfur hirt mestu ljúfsemi, og var kátur og skemkin vit gæst sína. Þegar búnd var að bresta sit ástu réttum, gaf Konstantínus bróttarum merki, snéri. Sér síðan að reser naut sínum og sagði:

"Hú kemur uppáhaldsneittum minn sem eflimatur." Í summa bili var slótt gullfat sett á borðit, og Þórfurstonn tók sjálfur af þei lokit, svo gæðunni gætu séð hvar í þei var. En hvornig haldit þit að þeim hafi orit vit, þegar þeir sáu að fatit var kúffult af vintómum tölqarkeslum. En Konstantínus mælti í alvarlegum stími: "Eg endurlek þit, og bygg að yður sé það öllum kunnugt, að þetta er minn uppáhaldsneittur, og ég vona að allir láti hann njóta gæð sinna." Þei mest tók hann eitthvert yfir á sinn disk og allir gæstir inni flýttu sér að fylgja þeim hann. Hann eðla að heyrna öðrum, hvíslad hvar að öðrum.

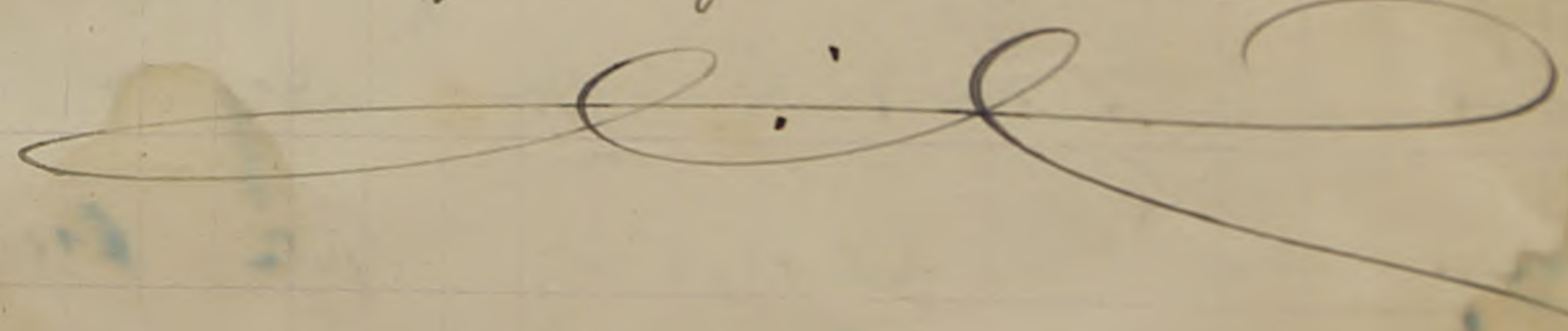
þat er ómögulegt hvíslant ein
 heftanfrúin að þessumaut sínum
 að hann sjálfur geti borið þennan
 an óþveru. Þen nestlinge frúin,
 hafði varla endað sebringuna,
 þegar stófrústíun með mestu áneyji,
 hafði bitu stóran bitu af sínu keki,
 og sýndist smakkast þat á gallegu.
 Þáð uppgeiðar havesku hvatti hann
 gestum, til að gera sér gott af
 þvi sem fram var borið.

Borðit þér! borðit þér! hvar
 minni og frú! þat skulu verða
 sött fleiri, ef ekki dugar þat
 sem í fatum er, þvi af þessari
 fetu er ey ávalt býgur.

Og allir vudu nauðugis viljugis,
 að bitu í kekinum sínum, og með
 sárustu erfittumunum segudu
 þvi að kynna þeim niður,
 og þau kleslást í þennan þeir

eins og seint deing.

Þvi yglu sig og gettu hefi-
 legu, til mikillar áneyju þvi
 stófrústíunum. En á meðan
 hann þannig sat og skemti sér
 yfir þinni býlu hefnd sínni,
 borðaði hann með bestu lyst
 sitt keki, sem í raun og veru
 var mjög ljúffengt, þar sem þat
 var sett saman af þeyttum
 iðma og sykri. Því.

- Smavegur. -

Þá fyrri hlutu 19. aldu þar
 prestur nokkur Leinar að nafni
 vordur á Þorköpsþjórd.
 Prestur þessi þótti ekki ólíkur
 í vild. Eitt sinn var hann

ad haldu kirkjuvæðis, og bjargað þannig:

"Andskolinu hann var á líni-
"ingri veslu í veigubaf, og situr
"sjálfur í slátri með stóra ölu-

"skimmshúfu, og hefur valinn
"mann út hvergi á.

"En þú, drottinn minn og
"gud minn, sendu sinn á bati
"út og veslu með land, og
"enginn vill sá með þér.

"En ekki skal þat, ég skal
"sá með þér, og þá mun
"út hvergi á bati. Og þar
"félkstu sinn duglegan drott-
"inn minn."

- Áshugasemd -

Í síðasta t. bl. Viljans kom kvæð
sem hét "mannsöfnin". Kvæð
þetta var mér sent nafnlaust
til birtingar, og vissi ég þá
ekki eftir hvern þat var.

Síðan hefi ég komist að þér
at kvæð þetta er rímið eignat
er Halld. Pétursoni, etd. sr. St.
Ólafsoni, og er þat prentað í
bók hans, síðan hluta bl. 160.
Þútt ég heitnað lesendum Viljans
velvindingar á þér þó ég séti
þetta kvæð, þar sem ég þá vissi
ekki eftir hvern þat var.
Síðan hefi ég ekki sékið
þat í "Viljani" ef ég hefði betur
þekkt til, þar sem þat er prentað í
sinni af bókum L. f. M.

Jón Eiríksson

Galur -

Segðu mér það sandgjör,
á sínum aflu-feli.

Þar um heitar brath slöt
Blíð omma keli.

Þat var lagat í glasi glöt,
af gauti - ljosa - hvíra.

Handi þeim sem haddar löt,
hunnarlega skera.

Heiti mitt er língur lands,
hef ég þá nafna.

Stöfu þú í hildu dani,
her-kóngarinn sáfa. (Karlmanns)

Málmúragata

Blöngat tú, með faki serd.

Fanginn maður í díoma.

Alblótugt í orustu sverd.

É með skjju ljóna. (Kveninnar)

Dr. Lárus Arnósson hefur lofað
at skrifa næstu blöð (nái blöð)
og síðustu blöð í þessu sinni,
og er nú vinsamt beðni
at smíða þú til hans ef þú
vilja koma sínu í blöðin.

Jón Arnósson.

29889a